

Pol-í-tica

written by Marc Antònio Llobet | 22 de juliol de 2023

Si partim del fet que cal anar a cercar les fonts, a petició de la meva filla, una persona adulta i amb estudis universitaris, cerco la paraula *Política* als diccionaris i enciclopèdies, que la defineixen com la teoria i pràctica per a dur a terme i regir els assumptes públics, i als *polítics* com als agent que se n'han de fer càrrec.

Tenint en compte el procediment científic més habitual, el de l'anàlisi i crítica a partir de l'experiència, la meva percepció és de descontentament generalitzat dels ciutadans vers la *Política* i, sobretot en relació amb els *polítics*, es pretén esquivar no donant dades: ni ells ni els mitjans de comunicació, més enllà de les estadístiques poc o gens contrastades d'enquestes fetes de part o que no se sap com s'han fet ni entre quina part de la població.

Sempre sentim: "Estàs obligat a votar"? Si és un dret, puc decidir si exercir-lo, no és així? Obligació o dret? Es fa difícil trobar gent que reconegui haver-se abstingut d'anar a votar; per donar algunes dades. Per exemple, respecte les eleccions catalanes del 2017: cens electoral català, 5.554.293; abstenció, 1.161.564; vots en blanc, 19.431 i vots nuls, 16.092. Magnífics resultats, anem a les últimes, les del 2021: cens electoral català, 5.624.576; abstenció, 2.739.222; vots en blanc, 24.087 i vots nuls, 41.430. Entenc que es fa feixuc llegir aquestes dades, més aviat alarmants.

És una evidència que votar partits és incoherent, en tant que el partit publicita el seu programa, fa míting, debats ... i quan menys t'ho esperes algú del partit es desmarca o hi ha un canvi de posició o fa quelcom diferent a allò pactat. En el cas de les eleccions municipals madrilenyes, Isabel Díaz Ayuso pren una decisió al marge del seu partit, posa el seu cap en entredit i en poc temps veiem com la seva decisió acaba

imposant-se a la pactada ... sí, perquè la seva ha resultat ser la solució acceptada per la majoria de l'opinió pública. Cito aquest cas perquè és prou conegut i clar.

Sento vergonya per la nostra classe política, sí, vergonya i misèria humana per tots aquells que després de la seva trajectòria són aplaudits i premiats, no se sap ben bé per què i, a més, amb una cadira al consell d'administració d'empreses públiques, sense capacitat per a resoldre problemes i només amb una bossa i les butxaques plenes amb pasta gansa: per no haver fet res o ben poc havent tingut unes tasques encomanades i marge d'actuació amb els fins que haurien de regir-los. Això sí, les definicions són sempre breus i concises però ambigües i buides de contingut.

Així, les llistes acostumen a dur els més coneguts al capdavant i altres al darrere del líder: la festa de la democràcia, on sembla que hi siguem tots representats, que tot és de tots, però en un absurd anonimats. S'evita parlar dels privilegis i drets inherents al càrrec que de vegades són prescindibles o bé requeriments per a formar-ne part que no sempre es compleixen o bé que són incomprensibles com el fet que pugui haver-hi incompatibilitats o que senzillament calgui complir el cupo. I els eurodiputats i eurodiputades del parlament europeu? O els senadors espanyols, què hi fan? Igual que les inversions en armament que són una morterada i no saben ni com gestionar-los sempre sota les ordres dels alemanys o fent proves, com és el cas del famós submarí S-80, poc seriós. La llista de fiascos és molt llarga com la tecnologia americana adquirida per comprovar la resistència dels vidres dels trens de l'AVE En definitiva, la llista tan llarga d'incompliments, errors, despesa militar desproporcionada, impostos, seguretat vial nefasta... tot massa ben pagat per la baixa qualitat, eficiència i rendibilitat.

Per la meua part només veig dues solucions. El personal que entra a formar part de l'administració pública hauria de ser conscient de la seva responsabilitat i, en el cas dels

polítics, encara més, ja que s'hauria de poder inspeccionar i rendir comptes de la gestió efectuada, sobretot en el cas de càrrecs 'de confiança'. Considero que l'abstenció no és la manera: una de les vies més clares i directes que tenim és exercir el vot: el fet d'abstenir-se no resol cap problema ni ens beneficia en absolut. Encara que de la queixa dels que hagin votat no en diu res ningú, els seus vots no els dono per perduts. Si pel motiu que sigui cap opció li fa el pes, sempre pots **votar en blanc**. Ja que és d'aquest fet que sortirà qui *manarà* i qui farà la *política*. Pel que fa a l'alternativa del **vot nul**, en canvi, els votants que sacrifiquen el seu vot serà un vot mort i tampoc significarà de res el seu gest. Renunciar a donar el vot a cap partit farà que canviï les coses? NO. Estic a l'espera de qui despertarà el monstre de recuperar tots aquests vots i que no siguin només SILENCI, SILENCI, SILENCI. DESPERTEM JA! **Dret a votar sí, presa de pèl no.**

La suma de vots dels INDIGNATS hauria de convergir i prendre cos en un partit més a l'hora del recompte. En cas d'assolir representació parlamentària, no suposaran cap càrrega per a ningú: els representants que proposo seran NINOTS BLANCS INFLABLES. Un èxit i justícia justa enfront dels oportunistes, ganduls i vividors i pura façana. La segona proposta és més difícil i consisteix en el VOT PERSONAL amb accés directe al Ministeri per haver superat en vots de la resta de candidatures presentades. A tall d'exemple, imaginem que un expert en medicina ens explica el seu projecte per a millorar en aquest àmbit, i que altres puguin presentar el seu per tant de votar la millor proposta ... llaminera la idea, oi? I evitar llasts.

Ja tenim nou ministre en cada àmbit de la vida, el just guanyador a les urnes. El seu equip apunt, els seus amics, els més experts en la matèria, algun crític per anar advertint del possible èxit o fracàs, els del mètode científic. I per acabar, li dic a la meva filla aquella dita que tots hauríem de tenir ben present: "una nació sense eleccions lliures és

una nació sense veu, sense ulls i sense braços”, són paraules dites pel mexicà Octavio Paz, Premi Nobel de Literatura 1990. O la que diu: “Quan una massa crítica de ciutadans de qualsevol regió o nació actua amb un propòsit comú per tal d’aconseguir un objectiu just, es converteix en una força irresistible” (Desmond Tu-tu, Premi Nobel de la Pau 1984). Acabo amb la reflexió d’un altra personalitat: “Els pobles lliures són els que tenen la facultat de desfer-se de les seves lleis quan aquestes els desplauen, els desagraden.” (Joseph Joubert, francès que va jugar un paper rellevant en la Revolució francesa). Gràcies filla, ara la barca la portaràs tu ...